

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

‘Ο Χ... έγραψε ένα σωρό μυθιστορήματα τ’όνα πάνω σ’άλλο, και τ’όνα χειρότερο απ’ τ’άλλο.

— Μου έδωσε να διαβάσω τ’ό τελευταίο του έργο, ειπε κάποτε ο Δουμάς.

— Θάκανε καλλίτερα να σ’ας τ’όδινε να... τ’ό γράψετε ! τ’ό άπάντησε κάποιος.

‘Ο Σαρσέυ έδιάβαζε κάποτε μιά πραγματεία «περί άραχνών». Στην πραγματεία αυτή, μεταξύ άλλων ανεγράφετο ότι ή άράχνης έχουν όχτω μάτια.

— Διάβολε ! άνέκραξε ο Σαρσέυ. Φαντάζομαι τι ένοχλητικό θάνε αυτό για τις άράχνες που πάσχουν από μυωπία !

‘Ο φίλος μου Σταπλώ ήξερε τόσο καλά τι έκτίμηση έτρεφε σ’τά μυθιστορημάτα του, έλεγε ο Σχόλ, ώστε κάθε φορά που μούφερον ένα καινούργιο βιβλίο του, έπιανον πάνω από τ’ό γραφείο μου έναν κοπτήρα, έκοβε μόνος του τ’ά μισά φύλλα του βιβλίου, τ’ό άπέθετε σ’τή βιβλιοθήκη μου και μου έλεγε :

— Τώρα τουλάχιστον ή τιμή έσώθη !

‘Ο βαρώνος Ντυραλιά, διηγείτο ο Σχόλ, με ειχε καλέσει σ’την έπαυλή του, μαζί με μερικούς άλλους φίλους του για τ’ήν έναρξη τ’ής συνηγετικής περιόδου. Μεταξύ των προσκεκλημένων συγκαταλέγετο και ο γιατρός Φωβέλ, ο π’ό άτυχος κυνηγός απ’ ότους έτυχε να γνωρίσω ποτέ μου.

— Τι ένθουσιώδης κυνηγός που εινε αυτός ο Φωβέλ ! ειπε μιά μέρα ο Ντυραλιά.

— Έ ν θ ο υ σ ι ώ δ η ς , ίσως, ειπεν ο Σταπλώ, όχι όμως και κ υ ν η γ ό ς .

— Και γιατί, παρακαλώ ; ειπε τότε κάποιος άλλος. Με τ’ό να εινε άτυχος κανείς σ’τό κυνήγι δε σηκίειναι και π’ός δεν εινε κυνηγός.

— Τι έννοείτε, σεις, με τ’ήν λέξη «κυνηγός».

— Κυνηγός εινε όποιος αγαπάει τ’ό κυνήγι, όπως όποιος αγαπάει τ’ό παιχνίδι εινε παίκτης είτε κερδίζει είτε χάνει.

— Μά τότε, τ’όν διεκοψε ο Σταπλώ, έγώ που αγαπώ ιδιαίτε- ρως τ’ά εκατομμύρια, είμαι... εκατομμυριόχρος !

μη τρέμη να κ’νή κατάχρησι τ’ής σουλτανικής έξουσίας, όπως έκα- ναν εκείνοι που τις κακουργίες τους μού διηγήθηκαν πολλές φορές οί γονείς μου !

‘Ο Σουλτάνος τ’ής παρεχώρησε προθύμως, ό,τι ειχε ζήτησει άν και δυσχερεστήθηκε που από τ’ή χάρι άφρατίετο άλλος και όχι ή Γιοχαή του. ‘Ο Κισλάρ ‘Αγάς διά σουλτανικού ιραδέ έληρε πράγματι τ’ās προσόδους τ’ών ‘Αθηνών και έστειλε άμέσως τοπο- τητηγή του με τ’ήν έντολή να έλαφρύνη τ’ούς φόρους τ’ών ‘Αθη- ναίων, να δέχεται έννοιώς τ’ά παράπονα τους και να φροντίζη για τ’ό καλό τ’ής πόλεως που έγένησε τ’ή Βασιλική. ‘Ο Κισλάρ ‘Αγάς έστειλε και πλούσια δώρα στους γονείς τ’ής. Από τ’ήν έποχή εκείνη άρχισε νέα ζωή για τ’ούς ‘Αθηναίους, οί όποιοι εύλογοΰσαν τ’ό όνομα τ’ής καλής συμπατριωτισσός τους.

‘Ο ‘Αχμέτ, ο έως τότε άστυς στους έρωτές του, άφοσιώθηκε έντελώς σ’τή Γιοχαή, ή όποία τότε άκριβώς έμεινε έγγυος. ‘Η χαρά του Σουλτάνου, που ήλιπζε ν’ άποκτήση διάδοχο του θρόνου, ήταν μεγάλη. ‘Εφρόντισε άμέσως να κανονιση όλα τ’ά σχετικά. ‘Η Γιο- χαή έγινε νόμιμος σύζυγός του, δώρισε χάριν αυτής βα λ ι δ έ ά γ α ν , ήτοι άρχηγ των μύρων ένούχων τ’ής Βασιλομήτορος Σουλτάνας και έ σ α ν τ α ν φ ρ ε λ έ ά γ α ν , ήτοι έπιμηλητή των παιδιών τ’ής. ‘Αλλ’ ή Γιοχαή άπέθανε σ’τόν τοκετό, καθώς και τ’ό βρέφος, που ήταν άγόρι. ‘Ο διάδοχος αυτός τ’ής ‘Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν έζησε παρά μιά ώρα. ‘Η λύπη του Σουλτάνου για τ’ό θάνατο τ’ής Γιοχαής ήταν άπερίγραπτη. Και έλεειδή όποιόμια- στηκε ότι πιθανόν να ειχαν συντελέσει σ’τό θάνατο τ’ής οί άλλες γυναίκες με κανένα δηλητήριο, έφυλάκισε τρεις άπ’ αυτές σ’τό παλιό σεράγι. Και ήταν μάλιστα από τις ώραιότερες. ‘Επειτα, ο άπαρηγόρητος ‘Αχμέτ άνήγειρε μεγαλοπρεπείς μνημείο σ’τή Γιοχαή του— τ’ήν ‘Αθηναία Σουλτάνα.

‘Η δωρεά τ’ήν όποιαν ο Σουλτάνος ειχε παρεχώρησει σ’τή Γιο- χαή, χάριν του Κισλάρ ‘Αγά, διετηρήθη και μετεββάσθη στους διαδόχους τ’ού άρχινομένου τούτου. Από τ’ούς διαδόχους του τού- τους—γράφει ο ιστορικός Γκυλιετιέρ—έκείνος που έπιεικέστερα από κάθε άλλον έπροσάρτεψε τ’ούς ‘Αθηναίους, έστραγγαλίσθη σέ μιά επανάσταση γενική και φοβερή που συνέβη σ’την Κωνσταντι- νούπολι κατά τ’ό Μάρτη του 1655.

Τ’ό ρολόγι... έψόφησε !...

Σέ μιά συμπλοκή που έγινε προ όλίγων μηνών μεταξύ ένός τιμ- ματος ‘Αμερικανικού στρατού προς μίαν φυλήν άγρίων ‘Ινδών συνελθψθή αιχμάλωτος από τ’ούς άγρίους, ένας από τ’ούς άνωτέρους άμερικανούς άξιωματικούς. ‘Ο ‘Ινδός στρατιώτης, ο όποιος τ’όν αιχμαλώτισε, έκρινε καλόν να τ’ού πάρη άμέσως τ’ό χροσού του ρο- λόγι, τ’ού όποιου τ’ός δείχτες άρχισε να παρακολουθη με μεγάλη περιέργεια, μη μπορώντας να καταλάβη π’ός εινούντο.

‘Οταν όμως, ύστερα από μερικές ήμέρες, έπρόκειτο να γίνη ή άνταλλαγή των αιχμαλώτων και ν’ άφειθ’ έλεύθερος ο άξιωματικός, έζητήθη από τ’όν Ινδό στρατιώτη να επιστρέψη πίσω τ’ό κλαπέν ρολόγι, τ’ό όποιον μάλιστα έτυχε να εινε και οίκογενειακό κειμήλιο τ’ού άμερικανού.

‘Ο Ινδός στρατιώτης έβγαλε τότε προθυμότητα, από τ’ήν σέπη του τ’ό χροσού ρολόγι και δίνοντάς τ’ό στους άμερικανούς, ειπε :

— Πάρτε το ! τί να τ’ό κάνω τώρα που... ψόφησε !

‘Οπως καταλαβαίνετε, ο άγριος εζεινος Ινδός, ειχε περάσει τ’ό ώρολόγι του άμερικανού για... ζψο ! και έπειδή, ως φαίνεται ειχε σταματήσει και δεν ήξερε να τ’ό κουδίσθη, φαντάστηκε π’ός ψόφησε !

Μιά πρωτότυπη διαίτα μακροβίου

Στό χωριό τ’ής Βορείου Γερμανίας Πέρμ, άπέθανε προ όλίγου καιρού ένας χωρικός όνομαζόμενος Στέφαν Κρούμπερτ, εις ηλικίαν εκατό πέντε ετών.

‘Ο μαθουσαάας αυτός, λίγες ήμέρες πριν πεθάνει, έξομολογήθη εις ένα φίλο του, ότι από τ’ής ηλικίας των 22 ετών δεν πέρασε ούτε μιά ημέρα κατά τ’ήν όποία να μη μεθύση και να μη κοιμηθ’ει μεθυσμένος. Στά τελευταία μάλιστα χρόνια τ’ής ζωής του έπινε κάθε ήμέρα 1)2-2 όκάδες οίνοπνευματώδη ποτά !... Μιά φορά μόνο σ’ όλη τ’ή ζωή του άρρώστησε και αυτό γιατί άναίσθητος από τ’ό πολύ μεθύσι έπεσε μιά νύχτα σ’τό δρόμο και άποκοιμήθηκε σέ μιά γωνιά, καθ’ ήν στιγμήν γύρω του έχιόνιζε, τ’ό δέ κρύο ειχε φθάσει 10 βαθμούς υπό τ’ό μηδέν !... ‘Ας παρηγορηθούν λοιπόν οί μπεζρη- δες !...

‘Ενα βασιλικό δώρο

‘Ο βασιλεύς τ’ής ‘Ισπανίας Φίλιππος ο Β’ έστειλε κάποτε, κατά τ’ήν έορτήν των γενεθλίων τ’ής, εις τ’ήν τρίτην σύζυγόν του τ’ήν ‘Αννα τ’ήν Αυστριακήν, μέσα σ’ ένα χροσού πιάτο, μιά άληθινά πρωτό- τυπη... σαλάτα, ή όποία συνοδεύετο με τ’ό έξής γράμμα : ‘Αγαπητή μου. Σέ τ’ό στέλλω όλίγη ‘Ιταλική σαλάτα, ή όποία φαν- τάζομαι ότι θά σου φανη νοστιμώτατη. Τ’ήν έκαμα ο ίδιος και φρόντισα να διαλέξω με τ’ά χέρια μου τ’ά όλικά τ’ής, για να τ’ εύχαριστή- σου. Καθώς βλέπεις για πρώτη φορά άσρολούμαι σ’ήμερα και σ’την πρω- τότυπη αυτή μαγειρική»...

‘Η περιφρημ όμως αυτή σαλάτα, ή όποία έμεινε από τότε ιστο- ρική, μη φαντάσθε π’ός ήταν για φάγωμα. Τ’ό χροσού έκεινο πιάτο ήταν γεμάτο από ένα σωρό, πολύτιμες πέτρες μεγάλης αξίας. Τά χροσταρικά δηλαδή ήσαν σμαράγδια, τ’ό λάδι τοπάζια, τ’ό ξύδι ρου- μίνια και τ’ό άλάτι διαμντάει και μαργαριτάρια...

‘Η αξία τ’ής σαλσιτίτσας αυτής άνήρχετο εις 16 χιλιάδες Δουκάτα !...

‘Ενα ανέκδοτο τ’ού ‘Ανδερσεν

‘Οταν προ ετών ο Δανός μυθιστοριογράφος ‘Ανδερσεν ειχε πάει για πρώτη φορά σ’τό Παρίσι, έδειχνε τόσο μεγάλο ένθουσια- σμό και ευχαρίστηση, από τ’ό κλίμα, τ’ή ζωή και τις διασκεδάσεις τ’ής Γαλλικής πρωτευούσης, ώστε ένα πρωί ο φίλος του φιλόσοφος Κουζέν του ειπε :

— ‘Αφού όπως λές, ή πατριδα σου εινε τόσο πληκτική, τότε γιατί δεν μένεις διαρκώς έδώ ; Εύτυχός μου φαίνεται π’ός έχεις όλα τ’ά μέσα ν’ αλλάξεις διαμονή.

— ‘Α ! φίλε μου άποκριθήκε ο ‘Ανδερσεν. Μήπως νομίζεις, ότι αγαπά κανείς τ’ήν μητέρα του λιγώτερο, όταν τύχη να εινε άσχημη ;

